

[Petra Petersen.]

hvori der kan være mangel på husmoderafløsere, i hvert tilfælde kvalificerede husmoderafløsere, må de mindrebedimlede behov dækkes, før man går over til at hjælpe de bemidlede, og det kan heller ikke være hensigten med denne lov at skaffe konehjælp eller husassistenter til de familier, der har økonomisk evne til selv at betale.

Endvidere siger § 4, stk. 2, at det er det sociale udvalg, der i det enkelte tilfælde afgør, hvorvidt der vil kunne ydes husmoderafløsning. Og i betænkningen siger man om kontrolforanstaltningerne, at der må være en passende betaling, for at det kan kontrolleres, om husmoderen misbruger denne husmoderhjælp, altså tager den for ofte eller for længe. Jeg vil gerne spørge ministeren: Er det i ganske specielle tilfælde, de sociale udvalg skal skønne, eller er det i alle tilfælde, hvor husmoderafløsning ønskes, at det sociale udvalg skal være afgørende for, om der kan gives hjælp? Jeg finder, at det må være patientens, den syge husmoders læge, der ordinerer hjælpen, det må være lægen, der skønner, om der er brug for hjælp, og lægen, der skal bestemme, hvornår husmoderen ikke længere har brug for hjælpen, hvornår man kan trække hjælpen tilbage.

Jeg finder i det hele taget, at denne § 4 er meget udflydende, idet der også i denne paragrafs stk. 2 gives det sociale udvalg ret til at fastsætte betalingstakster. Det vil i realiteten sige, at betalingstaksterne for husmoderafløsere kan blive forskellige fra by til by. Det finder jeg er meget uheldigt. Jeg vil derfor henstille til den højtærede socialminister, at det i § 4 bliver fastslået, at ubemidlede er alle, der har ret til at stå som nydende medlemmer i en statsanerkendt sygekasse, og at husmoderafløsningen ydes ubemidlede gratis, medens alle bemidlede kan få husmoderafløsning mod en af ministeren fastsat betaling, når den fornødne husmoderafløsning findes, altså når der er hjælp nok. Hvis det bliver fastslået i loven, at det er patientens læge, der ordinerer husmoderafløsningen, og at det er lægen, der afgør, hvor længe der er behov for hjælpen, bliver det meget vanskeligt at misbruge loven, idet vi dog alle regner med, at lægen er interesseret i, at patienten får hjælp, når der er behov derfor, og ikke får det, når behovet ikke længere er tilstede.

I § 1 står der, at husmoderafløsning kan ydes

„når der midlertidig skønnes at være behov herfor på grund af sygdom, overanstrengelse, barnefødsel eller tilsvarende forhold i hjemmet“.

Dette skøn vil, ved at man fastslår det af mig vedrørende § 4 foreslåede, være bortfaldet.

Jeg kunne tænke mig at stille forslag om, at man lagde administrationen af denne lov ind under sygekassen i stedet for under det sociale udvalg. Jeg tror, at det for mange husmødre ville have en vis betydning. Vil det ikke også være rimeligt at fastslå i loven, at hjælpen skal gives også til udearbejdende enlige mødre? Jeg tror, det ville være rigtigt, om det blev slået fast i loven, at også disse kvinder har ret til at få husmoderafløsning, når deres børn er syge og derved forhindrer dem i at passe deres arbejde. Jeg mener også, at denne hjælp bør gives til enlige ægtepar, hvor husmoderen er syg.

Det er muligt, at det har været ministerens hensigt, at også disse kategorier skulle omfattes af hjælpen, men det står ikke i lovforslaget, som det er udformet, og jeg ville finde det rimeligt, om det blev fastslået.

I betænkningen siges det i afsnittet om, hvem der skal have denne hjælp, at det vil være uoverkommeligt at yde hjælpen, hvor det drejer sig om kronisk syge og gamle mennesker, der kan anbringes på alderdomshjem. Det er selvfølgelig rigtigt, at det vil være umuligt at yde gamle mennesker, der ikke længere er i stand til at klare sig, husmoderafløsning; det ville jo blive på ubestemt tid. Om de kronisk syge husmødre vil jeg gerne sige, at det er en yderst ringe invaliderente, man yder disse kvinder, en rente, der ofte ikke engang dækker stort mere end deres forbrug af medicin, og mange af dem bruger jo til stadighed medicin. Selv hvor forsørgerens indtægt er relativt lille — jeg tænker her på en arbejdsmands-indtægt, der ligger på 110—115 kr. —, er invaliderenten så lille, at den slet ikke dækker hjælp i huset. Disse syge husmødre burde efter min mening have ret til i hvert fald delvis hjælp. Jeg kender selv tilfælde, hvor sådanne kvinder har trænet sig op til at passe deres hus i det daglige. f. eks. til at lave deres mad og klare den almindelige